

DOOR PIETER VERBOVEN
Foto's: KH HERENT

in harmonie

Op 18 november vierde de Koninklijke Harmonie van Herent haar honderdvijftigste verjaardag met de uitvoering van een muzikaal totaalspektakel, als resultaat van een Vlamo project. Hoewel op het eerste zicht het concept binnen de jubileumcontext eerder triviaal te noemen was – een muzikaal overzicht van de voorbije honderdvijftig jaar (van stichtingsmars Le Fondateur tot de compositieopdracht Logos van Wouter Lenaerts) – was de uitwerking dat allerm minst. Achteraf moet men eerder zeggen dat de voorstelling sierde door haar eenvoud, en haar complexiteit blootlegde in de uitwerking van details.

Tijdloos verweven in harmonie wandelde mooi over de koord van het evenwicht tussen de kunsten. Daar waar dans en gedichten uiteraard ten dienste stonden van het muzikale verhaal, was nog genoeg ruimte voor dansers en voordragers om te schitteren in hun eigenheid. Het geheim van het welslagen van het concept zat allereerst in het weldoordachte én welomlijnde programma, waarin alle groepen een houvast vonden en op het gepaste moment de nodige vrijheid kregen om hun ding te doen. De verwevenheid in de praktijk gebracht. Enige domper hier was het ietwat krappe podium waarop de stijldansers niet voluit konden gaan.

De samenstelling van een programma waarin alle kunsten tot hun recht kwamen, is alvast een eerste pluim op de

hoeden van dirigent Kris Stroobants en artistiek adviseur Jos Stroobants. Die laatste had als presentator ook een belangrijke duit in de zak. Al wandelend door de zaal leidde hij het publiek met rustige doch kordate hand mee op reis door de tijd, en deed hij de toeschouwers de evenwichtskoord ervaren als een breed wandelpad door een landschap met verrassend weidse horizons. Op gepaste tijden hield hij halt bij een dichter van het genootschap Mengmettaal, die temidden van het publiek zijn persoonlijk lofdicht aan muziek ten gehore bracht. Soberwitte volgsplots in de nage-noeg volledig gevulde concertzaal van het Lemmensinstituut waren voldoende om de aandacht bij het verhaal te houden. Ook op het podium was strakke eenvoud troef: het tachtigkoppig orkest met daarboven het tweehonderdkoppig gelegenheidskoor, samengesteld uit zeven verenigingen uit de Leuvense regio. 'Il faut le faire' om dat geheel in het gelid te houden en toch iedere uitvoerder op zijn gemak te stellen. Kris Stroobants slaagde er wonderwel in. Ook hier weer de nodige details: het orkest werd op gepaste momenten aangevuld met harpisten, in het koor daagde plots een enthousiast kinderkoor op, en idem dito sloot de trotse jeugdafdeling KL!NK in rebellerend rood tijdens de finale aan bij het grote orkest.

POSTMODERNISME

Niet enkel aandacht voor het verleden dus: deze vereniging werkt aan een mooie toekomst. Een tweede geheim van het succes was duidelijk de goede sfeer die heerste tussen de uitvoerders. Het muzikaal programma moet nochtans het nodige zweet gekost hebben: de moeilijkheidsgraad van de

Projecten

muziekstukken lag een stuk hoger dan het klassemment van het orkest. Om dat te verwezenlijken moet er achter de schermen hard gewerkt zijn met de nodige aandacht voor groepsvorming. Dat het voor het orkest een hele uitdaging was, bleek uit de voorzichtige aanzet van het concert. Alhoewel een kleine fanfarebezetting met een korte verrassingsoptocht door de zaal het ijs had gebroken, was de uitvoering van Carmen's ouverture eerder twijfelachtig. Dat werd ruimschoots rechtgezet in het verloop van het programma. Apotheose was de première van Logos, een compositie in opdracht van het orkest door het onmiskenbare talent Wouter Lenaerts, dat de geschiedenis en de sfeer van het Herentse harmonieorkest feestelijk in postmoderne muziek vertaalde.

Het thema van het concert had natuurlijk als voordeel dat een gevarieerd programma kon worden opgesteld

dat vele toeschouwers kon bekoren: van opera (Carmen) over charleston (Yes Sir That's My Baby), filmmuziek (Hymn to the Fallen) tot postmodern impressionisme (Logos). Uiteraard ook onvermijdelijke vanzelfsprekendheden als Ave Verum of Cornfield Rock. Maar toch ook weer mooi in balans met sterke eigen bewerkingen van "Ecce Gratum" uit de Carmina Burana van Carl Orff en afsluiter Exsultate Justi van John Williams. Details zaten ook in de rand van de voorstelling: muzikale gedichten waren op grote posters uitgehangen in de inkomhal van het Lemmensinstituut en gedichtenfragmenten werden als 'teaser' uitgedeeld bij het betreden van de zaal. Door het geheel van details werden de toeschouwers tot een nieuwsgierig en aandachtig publiek gekneed en werd wellicht de fanbasis van het Herents orkest en de harmoniemuziek in het algemeen aanzienlijk verbreed. ■

